UNITED STATES HOLOCAUST MEMORIAL MUSEUM

Ukrainian Museum-Archives of Cleveland
Displaced Persons Camp Periodicals Collection

Item in Public Domain or an Orphan Work:

The United States Holocaust Memorial Museum Library respects the copyright and intellectual property rights associated with the materials in its collection. According to the Library's knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work--or if you know who does--please contact the USHMM Library by phone at 202-479-9717, or by email at reference@ushmm.org.

Also available via libraria.ua.

44

806

ШКІЛЬНИЙ ЧАСОПИС ТАБОРУ КОРІГЕН

СЬОГОДНІ ПОЧИНАЄМО НАУКУ!

...Учіться, брати мої, думайте, читайте,
І чужому научайтесь, і свого не цурайтесь...

Т. Шевченко

БАТЬКОВА НАУКА

БАТЬКО НАВЧАВ СИНІВ, ЩОБ ЖИЛИ У ДОБРІЙ ЗГОДІ. ПРОСИВ ІХ, ЩОБ ЛЮБИЛИ ОДИН ОДНОГО, ПОМАГАЛИ БРАТ БРАТОВІ, НЕ СВАРИЛИСЯ. АЛЕ СИНИ НЕ СЛУХАЛИ ЙОГО.

РАЗ ЗВЕЛІВ БАТЬКО ПРИНЕСТИ ВІНИК ТА Й КАЖЕ:

- ПЕРЕЛОМІТЬ ЙОГО!

ПРОБУЮТЬ СИНИ ПО ЧЕРЗІ ПЕРЕЛАМАТИ ВІНИК. СИЛКУЮТЬСЯ НА ВСІ ЛАДИ, АЛЕ НЕ ВДІЮТЬ НІЧОГО, ВІНИК ДУЖЕ МІЦНИЙ.

ТОДІ БАТЬКО РОЗІРВАВ МОТУЗОК НА ВІНИКУ І ВІНИК РОЗСИПАВСЯ. БАТЬКО ЗВЕЛІВ СИНАМ ЛАМАТИ ПРУТИКИ ПО ОДНОМУ. ЛЕГКО ПЕРЕЛАМАЛИ СИНИ ВСІ ДО ОДНОГО ПРУТИКА.

КАЖЕ ТОДІ БАТЬКО:

- КОЛИ ЖИТИМЕТЕ В ЗГОДІ, НІХТО ВАС НЕ ПОДУЖАЄ. А ЯК БУДЕТЕ СВАРИТИСЯ - РОЗІЙДЕТЕСЯ, ТО КОЖНОГО З ВАС ПО ОДНОМУ ЛЕГКО БУДЕ ПОДУЖАТИ, ЯК ЛЕГКО ПОПЕРЕЛОМЛЮВАТИ ЦІ ПРУТИКИ.

... Спочиваєш ти,
Наш батьку,
Тихо в домовині,
Та збудила
Твоя пісня
Думки на Вкраїні.

...Хай же промінь
Твоїх думок
Поміж нами сяє,-
Огню іскра
Великого
Повік не згасає!

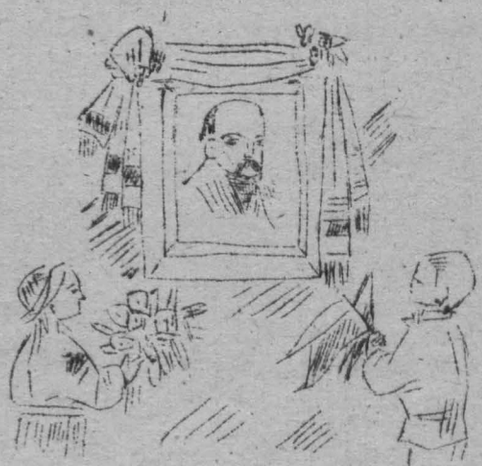

ПРИВІТ ТОБІ, ТАРАСЕ!

Всі до школи ідіть,
Не спізнітеся!
Чемно в клясі сидіть
Та

Україна

Україна - славна й чудова земля, широкими чистими річками попирізувана, нивами мережана.

А височенні гори від півдня стоять, немов сторожі, в льодовий панцер закуті.

А здалеку синє море грає, мов запрошує до себе:

- Ходіть, мої рідні, ходіть! Колись ваші предки, запорожці, гуляли по моїх хвилях, погуляйте й ви! Сумно мені за вами, за вашою милозвучною піснею, за вашими казками. А до моря вливається Дніпро - найбільша ріка в Україні.

Над Дніпром на горах блищить золотоверхий Київ, а там міста та села по ярах та балках, а там степи шумлять, хвилюють, колихаються, пахнуть...

А на степах стоять могили, які в тиху ніч оповідають собі про давні криваві часи, як наші славні предки свої буйні голови клали, за рідну землю й волю.

Порада

Вчіться, діти! Мудра книжка
Скаже вам всього багато
З того, що колись другими
І посіяно й пожато.

Тільки ви не озивайтесь
У книжках на кожний голос.
Геть відкиньте чорний кукіль,
Вибирайте чистий колос.

Я. ШОГОЛІВ.

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні,
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині -
Однаковісінько мені!
В неволі виріс між чужими,
І, не оплаканий своїми,
В неволі, плачучи, умру,
І все з собою заберу,
Малого сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій - не своїй землі.
І не пом"яне батько з сином,
Не скаже синові: "Молись,
Молися, сину! за Вкраїну
Його замучили колись".
Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люди
Присплять, лукаві, і в огні
Її окраденую збудять...
Ох, не однаково мені!

М. Шевченко.

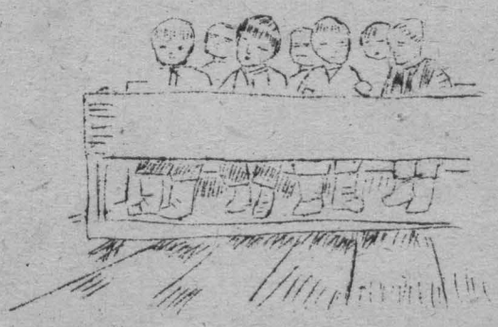

Ми вже в клясі сидимо
І учителя ждемо.

100 прим.

ШКІЛЬНИЙ ЧАСОПИС ТАБОРУ КОРІГЕН

Три брати – Панкрати.

УКРАЇНСЬКИЙ
Ь 894
МУЗЕЙ-АРХІВ

/Казочка для малих і великих/.

Не за горами, не за морями, а таки просто неба на землі жила та була вдова в селі. Називалась та вдова Марина і мала вона три сини, поміж себе – три брати, на ймення всі були Панкрати. І не мали вони жадного свого пристановища. Тулилися всюди: то десь під тином, то в якійсь ямі-ямищі, то в когось на горищі. А як підросли хлопці, мати й каже:

– Годі, нам, синочки, біду бідувати, пора вже власну хату будувати.

– Як будувати, то й будувати! – обізвалися хлопці.

Беруть вони у людей пилку, сокиру та лопату – ідуть будувати хату. Приходять на голе дворище, – радяться, міряють, плянують. Отут, мовляли, побудуємо піч, отут припічок, отут покуть...

– А на покуті сидітиму я! – гукнув старший Панкрат.

– А на покуті сидітиму я! – поспішився за ним середульший.

– А на покуті сидітиму я! – не змовчав наймолодший.

Отак, слово за словом, рух за рухом – зчинили хлопці за покуть бучу. Та ще як б"ються – аж чуби в повітрі літають! Б"ються брати день, б"ються два, три, б"ються місяць, б"ються ціле літо. А тут уже й зима заходить, холод, мороз – не можна вже будувати хату. Розійшлися брати. Знову поневіряються: то десь під тином, то в якійсь ямі-ямищі, то в когось на горищі. Та ось надходить друга весна. Мати знову до синів каже:

– Годі нам, синочки, біду бідувати, пора вже власну хату будувати.

– Як будувати, то й будувати, – обізвалися хлопці.

Беруть вони у людей пилку, сокиру та лопату – ідуть будувати хату. Приходять на голе дворище, – роздивляються, міряють, плянують. Отут, мовляли, побудуємо піч, отут припічок, отут покуть...

– А на покуті сидітиму я! – гукнув старший Панкрат.

– А на покуті сидітиму я! – поспішився за ним середульший.

– А на покуті сидітиму я! – не змовчав наймолодший.

І знову, як і торік, слово за словом, рух за рухом – збили за покуть бучу.

Відтоді багато років минуло. Вдова Марина давно вже померла. Та й сини її вже постарілись. Дітей своїх поженили і онуків та правнуків діждали. Наплодилося тих Панкратенків, Панкратчуків та Панкратюків – цілі села! Але власної хати вони ще досі не збудували. Як тільки весна, цілими родинами виходять вони на голе дворище. Спочатку роздивляються, міряють, плянують: отут, мовляли, побудуємо піч, отут припі-

чок,отут покуть,а потім починають:

Одні гукають:

- Нам сидіти на покуті,бо ми ж Панкратенки!

Другі собі:

- Нам сидіти на покуті,бо ми ж Панкратченки!

Треті не поступаються:

- Нам сидіти на покуті,бо ми ж Панкратюки!

І,як і їхні прадіди,беруться за чуби,починають битися.

Отаке робиться і донині.На місці майбутньої хати досі ще ані ямки,ані трісочки,ані цеглинки - нічого нема,а вони за те,кому в тій хаті на покуті сидіти,б"ються.

КИЇВ

Дуже давно,коли святі апостоли ходили по різних краях і проповідували віру Христову,прийшов над ріку Дніпро святий апостол Андрій.Він став на березі ріки і,дивлячись на гори,що простяглися перед його очима,промовив до учнів:

- Чи бачите ці гори?На цих горах стане місто і буде в нім багато церков.

Тоді вийшов на гори,благословив їх,поставив там хреста і помолився Богові.

ж ж ж

Минуло багато літ з того часу.В ці сторони прийшли брати і найстарший з них звався Кий.

На горах,над рікою Дніпром,побудували вони велике місто і назвали його,від імени найстаршого брата,Київ.

Це - найбільше і найкраще місто в цілій Україні.Лежить воно над Дніпром,на горах блищать проти сонця його золотоверхі церкви,а в долині шумить порогами старий Дніпро. А далі простяглися широкі степи,а в степах - козацькі могили,що тихими зоряними ночами розповідають про гарячі бойові дні,які давно відійшли в минуле.

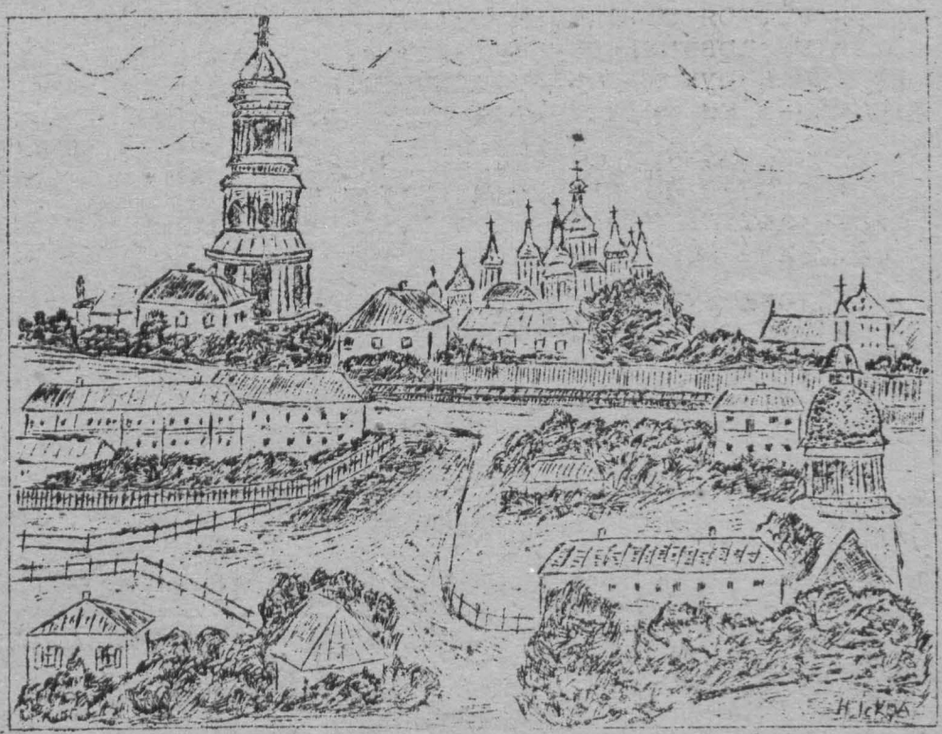

Києво-Печерська Лавра /1906 р./

Видубецько-Михайлівський манастир в Києві /1906 р./

* * *

Чи ми ще зійдемося знову?
Чи вже навіки розійшлись?
І слово правди і любови
В степи і дебрі рознесли?
Нехай і так!Не наша мати,
А довелося поважати!
То воля Господа.
Годіть,
Смирітеся,молітесь Богу
І згадуйте один другого;
Свою Україну любіть,
Любіть її...Во время люте,
В остатню тяжкую мінуту
За неї Господа моліть.

Т.Шевченко

СЛОВО,ЧОМУ ТИ НЕ ТВЕРДАЯ КРИЦЯ...

Слово,чому ти не твердая криця,
Що серед бою так ясно іскриться?
Чом ти не гострий,безжалісний меч,
Той,що здійма вражі голови з плеч?

Ти,моя щира,гартована мова,
Я тебе видобуть з піхви готова,
Тільки ж ти кров з мого серця проллеш,
Вражого ж серця клинком не проб"єш...

Вигострю,виточу зброю іскристу,
Скільки достане снаги мені й хисту,
Потім її почеплю на стіні
Іншим на втіху,на смуток мені.

Слово,моя ти єдиная зброє,
Ми не повинні загинуть обоє!
Може в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем для катів.

Брязне клинок об залізо кайданів,
Піде луна по твердинях тиранів,
Стрінеться з брязкотом інших мечей,
З гуком нових,не тюремних речей.

Месники дужі приймуть мою зброю,
Кинуться з нею одважно до бою...
Зброє моя,послужи воякам
Краще,ніж служиш ти хорим рукам!

Леся Українка

НАРОДНІ ПРИПОВІДКИ

Від Спаса - рукавиці до паса.
Перша Пречиста жита засіває, а друга - помагає.
Прийшла друга Пречиста - взяла комаря нечиста.
Восени і горобець багатий.
Прийшла третя Пречиста - на дереві стало чисто.
Грудень землю грудить,хату студить.
Грудневе тепло,як мачушине добро.
В грудні тепло,як за лихим паном.

ПРО КІНО, ДВІЙКУ Й УЧЕНИЦЮ МАРІЙКУ

Спить Марійка, а їй сниться,
Що найкраща учениця
На всю школу - то вона,
Що розв"язувать уміє
Всі задачі на всі дії,
Їй ніхто не дорівня!
Прокидається Марійка.
Пригадала - вчора двійку
Заробила не одну!
Бо не вміла і не знала,
А коли її питали,
То дивилась на стіну.
І з історії, з природи,
З географії, про води,
Про вугілля і про торф -
Все питали...І не вміла...
Бо увечері ходила
У кіно на Гайкендорф.
Ну, а з кіно, то вже звісно,
Що прийшла доволі пізно -
Обминала калюжки -
Спали всі вже в тиші ночі...
Від кіно боліли очі -
Де там думать за книжки!
А про учнів у таборі
Люди добрії говорять:
"Треба трохи підрости,
Треба книжки пильнувати,
Щось уміти і щось знати,
А тоді до кіно йти."

Спогади з дитинства

Було це давно, ще таки на Україні, коли я не мав повних п"яти років і не ходив ще до школи. Щасливо минав тоді час. Цілими днями бавився я з юрбою дітей - з моїми сусідами. А мав я їх багато, своїх друзів-хлопців, а також і дівчат!

Одного весняного дня була дуже гарна погода. Саме відцвіли вже сади, дерева вкрилися дрібними зеленими овочами. Ранок був чудовий. Пробудили мене зі сну мельодійні співи птахів та мекання худоби, яку гнали на пашу. Над садами широко розкинуло свої промені золоте сонце. Надворі було дуже гарно, сухо і тепло. Біля хат цвіли різнокольорові пахучі квітки. Городи вкрилися буйною зеленню, з чого були задоволені господині, що передбачали добрий врожай городини.

Того дня я майже цілий день не був удома і, за гульнею, навіть не мав часу забігти наїстися. Старші хлопці почали гратися у "війну", а я також пристав до гурту. Гралися ми у сусідньому садку, де можна було знайти чим кидати одним на одних. Ми поділилися на два гуртки. Коли, згодом, в нашому гуртку не стало чим кидати, - не стало під яблунями падалиці - ми почали рвати плід з дерева. В цей час надійшов господар саду і застав нас на дереві. Старші хлопці скорше уздріли його і повтікали, а мене він одразу піймав за штанята. Ох, і дістав я по голому тілі! Забрав у мене шапку і сказав, щоб по шапку я прийшов з батьком.

Зразу я почав був плакати, але потім надумався: піду, покличу свого тата, і ми йому обоє віддячимо за шапку!

Прийшов я додому, а батько й запитав чого плачу. Вислухавши мене, взяв великого шкіряного пояса і дав мені такого перцю, що я цілий тиждень не міг сісти на лавці. Ще й наказав, аби я негайно йшов по шапку, перепросив господаря і сказав, що яблук вже більше не рватиму ніколи, а цей день буду згадувати і дорослим.

Коли я прийшов і сказав ці слова, господар саду погладив мене по голові, віддав шапку і простив мені.

За рогом хати все це слухав мій батько. Потім вони обоє сміялися з мого перепрошення.

З того часу я вже ніколи не рвав чужих яблук.

Генадій Зачернюк.